

keskustelua

dokumentti

Mitä Chicagossa tapahtui?

Tiedotustutkimus 3/91 julkaisi Kaarle Nordenstrengin artikkelin "IAMCR sai ylennyksen Unescolta", jossa KN selosti Chicagossa toukokuussa 1991 pidettyä Klaus Krippendorffin koolle kutsumaa neuvottelua uudesta kansainvälisestä viestinnän federaatiosta. Luulin jo, ettei enää tarvitsisi ruveta oikomaan KN:n kirjoituksia, mutta minäs sille mahtaa...

Olin mainitussa kokouksessa sen alusta sen loppuun, KN käväisi paikalla jossain loppuvaiheessa. Kyseessä ei ollut "federaation perustamiskokous", koska federaatio oli jo sitä ennen perustettu ja rekisteröity Kanadassa. Paikalla oli "vain kourallinen" (12 edustajaa), koska siellä oli vain etukäteen kirjeellä kutsutut järjestöjen edustajat, minä Viestintätutkimuksen seuran puolesta. Jo neljän vuoden ajan vireillä ollut federaatiohan on tarkoitettu järjestöille.

KN oli oikeassa siinä, että suhde IAMCR-järjestöön lienee "antagonistinen", parempaa todistusta ei tarvittu kuin KN:n lisäksi paikalla ollut toinen IAMCR:n edustaja, joka terrorisoi kokousta puhumalla jatkuvasti ja pitkään erittäin aggressiiviseen sävyyn. Hänen ja KN:n lähdettyä keskusteltiin asiallisesti tilanteesta ja paikalla olleista suurin osa ilmoitti olevansa kiinnostunut jatkamaan.

Myös kansainvälisessä käytännössä tunnetaan yhdistymisen vapaus. IAMCR sai takavuosina niin vahvan poliittisen maineen, etteivät monet kansalliset järjestöt katso voivansa siihen kuulua. Tuleeko federaatio menestymään on tietysti epävarmaa kuten kaikkien alkavien järjestöjen kohdalla.

Osmo A. Wiio

Polan Sihvosesta

Jukka Sihvosen väitöskirja *Exceeding the Limits* on yksi alansa parhaista yrityksistä esittää teoreettinen jäsenitys avantgardistisesta elokuvaperinteestä ja yleisemmin audiovisuaalisesta kulttuurista. Kuten väitöstilaisuuden alussa pitämässäni puheenvuorossa esitin, yksi keskeisimmistä kulttuuritutkimuksen nykyhetken haasteista koskee yleisen teorian ja kulttuuristen käytäntöjen tai erityistausten lähiluvun välistä suhdetta. Nämä nähdään aivan liian usein toistensa poissulkeviksi vaihtoehtoiksi. Erityisesti elokuvateoriassa on tapahtunut teorian irtaantumista elokuvan historiasta ja yksittäisten teosten lukemisesta.

Jukka Sihvosen työ on erinomainen osoitus siitä, että tiukasti teoreettiseen esitykseen on mahdollista kytkeä myös erityisten elokuva- ja videokäytäntöjen pohdiskelua. Sihvonen silloittaa nimenomaan teoreettisen ja konkreettisen lähiluvun välisen kuilun: väitöskirjassaan hän esittää teorian erityisestä eli siitä, miten avantgardistisen käytännön tuottamat tekstit on pyrittävä ottamaan teoreettisesti haltuun kokonaisvaltaisena pyrkimyksenä ylittää vallitsevien sosiaalisten ja kulttuuristen käytäntöjen rajat. Teoretisoinnissaan Sihvonen käyttää laajasti hyväkseen eri ihmistieteitä. Tämän kohtaamisen tuloksena sekä ihmistieteet että avantgardistiset käytännöt kokevat muutoksia. Esimerkiksi psykoanalyysin kohdalla tämä merkitsee, että se nyt avautuu "délireen" sykkeille ja näin siinä vältetään analyyttisen teorian hallitsevien muotojen ylenmääräinen pyrkimys rationalisointiin. Vastaavasti semiotiikan kohdalla suuntautuminen derridalaiseen "différanccen" mahdollistaa merkitsijöiden leikin — irtaantumisen kiinteiden merkitsijöiden ylivallasta.

Toiseksi Sihvosen teoria mahdollistaa erityisten kulttuuristen tekstien luennan ja sen käyttämisen teorian laajempien kysymysten pohdiskeluun. Sihvosen Pier Paolo